

CHINOUK THIJSSSEN

**MR.
FROST**

kluitman

HORRORZONE

Happyland

Teddy

Trick or Treat

Horrorscoop

De Backroom Files

Huize Helmoedt

Wil je op de hoogte blijven van alle horrorboeken die bij Kluitman verschijnen? Volg dan @horror_kluitman op Instagram.

Nur 283-282 / W062601

Bisac JUV018000 / JUV028000

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXVI Tekst: Chinouk Thijssen

Omslagontwerp: Studio Vonk en De Boer

Omslagbeeld: © Unsplash / Shutterstock

Opmaak binnenwerk: ZetSpiegel, Leerdam

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt voor het trainen van kunstmatige intelligentie.

kluitman.nl
chinoukthijssen.com

In de straten is het doodstil. Zoals altijd in Oosterdonk om middernacht. Maar ergens vanuit de verte klinkt een ronkend geluid. Er rijdt een onbekende witte wagen door de straat, met felgele koplampen die het asfalt verlichten. Uit de speaker klinkt een muzikje. Een vrolijke melodie, die langzaam vervormt tot huiveringwekkend. Het ritme gaat dan weer sneller en dan weer traag. Hapert een paar keer, alsof het op een platenspeler met een oude, krassende naald wordt afgespeeld.

Alsof lange nagels van boven naar beneden over een schoolbord gaan.

Het bezorgt je vanaf je nek tot helemaal onderaan je rug kippenvel.

Bomen verliezen hun blaadjes, die plaatsmaken voor sneeuw. Een ijslaag bedekt de stoep en aan de daken van de huizen

vormen zich lange, scherpe ijspegels. De wagen nadert zijn bestemming en ijsbloemen versieren de ramen.

In Oosterdonk maakt zomer plaats voor winter. In slechts enkele minuten tijd. Er is niks meer over van de groene blaadjes aan de bomen, van de dichte bosjes waar kinderen stiekem hun afval in weggooien. Alles is kaal en bedekt met een dikke laag sneeuw.

De stoep is glad en glinstert in het licht van de koplampen. Lantaarnpalen beginnen te knippen en vallen dan een voor een uit.

De muziek klinkt doordringender uit de speaker, terwijl de wagen midden op straat parkeert. De koplampen schijnen fel op de ramen, en het duurt niet lang tot de eerste kinderen naar buiten komen. Veel te dun gekleed voor deze temperatuur. In hun pyjama's en glibberend over de stoep nemen ze een hoorn-tje aan van de ijscoman.

Sommigen zingen mee met de onheilspellende melodie, die steeds verlokender wordt. Alsof ze de tekst altijd al kenden.

*Om middernacht komt hij aan
Hoor zijn lied en zie hem staan
Proef zijn ijs, niet zuur, niet zoet
Pas maar op dat hij niet roept*

De kinderen verdwijnen, samen met de ijscowagen en de vrieskou. Wanneer de straat de volgende dag ontwaakt, is het net alsof er niks is gebeurd.

De ouders missen hun kinderen niet.

Ze hebben geen enkele herinnering meer aan hen.

Niemand weet dat de kinderen in de Koude Diepte zitten.

Bij mij.

En als het aan mij ligt, zullen er nog velen volgen.

WIL JE EEN IJSJE?

Leroy, slaap je al?’
‘Ja, mam!’ roep ik terug. Wat dus betekent dat ik niet slaap. Ik lig al urenlang te draaien in mijn bed. Ik ben nog helemaal niet moe! Iedere keer als ik mijn ogen dichtdoe, gaan ze vanzelf weer open. Alsof iets of iemand aan mijn oogleden trekt. Alsof iemand wil dat ik wakker blijf.

Voor de zoveelste keer draai ik me op mijn rechterzij, en ik kijk op de wekker die op mijn nachtkastje staat. Het is al elf uur geweest. Ik zucht. Waarom lukt het nou niet?

Ik knijp mijn ogen dicht.

‘Droom, droom, droom,’ fluister ik als een opdracht aan mezelf. Ga nou gewoon slapen en begin te dromen.

En dan opeens voel ik mijn oogleden zwaar worden. Alsof er een warme deken overheen wordt gelegd.

Ik knipper met mijn ogen en kijk dan om me heen. Het is nog steeds pikkedonker in mijn slaapkamer. Mijn wekker geeft aan dat het twaalf uur is. Ik heb amper geslapen, maar iets heeft ervoor gezorgd dat ik nu echt klaarwakker ben. Maar wat?

Dan hoor ik iets van buiten. Een auto die door de anders doodstille straat rijdt. En daarna... een muziekje. Een vrolijke melodie.

Ik ga rechtop zitten.

Wie is er zo dom om met zijn autoramen wijd open de straat in te rijden, om middernacht, met de muziek zo hard aan dat ik het helemaal in mijn slaapkamer kan horen?

Ik haal mijn schouders op en wil weer gaan liggen, maar na een paar minuten besef ik dat er nog steeds geluiden klinken van buiten. De melodie is iets doordringender. En de motor draait duidelijk nog.

Opnieuw ga ik rechtop zitten en ik trek mijn rolstoel dicht naar het bed toe. Wanneer ik eenmaal zit, ga ik naar het raam. Ik schuif het gordijn een stukje open.

Met gefronste wenkbrauwen kijk ik naar een witte wagen die stilstaat. Niet op een parkeerplek. Nee, midden op straat. Met felle koplampen aan.

Ik hap naar adem en duw mijn gezicht bijna tegen het raam om het beter te kunnen zien.

De wagen ziet er vreemd uit. Er hangen lange ijspegels aan die glinsteren in het licht van de koplampen. En die lampen...

eerst geel, dan steeds witter... van rond naar vierkant... Die lijken op... grote ijsblokken?

De straat is opeens helemaal wit. De bomen, de bosjes, de stoep. Een dikke laag sneeuw bedekt de geparkeerde auto's.

Hoe... Hoe kan dit? Het sneeuwt niet eens! En het is midden in de zomer!

Nog een keer knipper ik met mijn ogen. Ik moet me dit verbeelden. Maar alles blijft wit.

Dan gaat het licht in het voertuig aan, en het muzikje klinkt nog iets harder.

Is dat... Is dat een ijscowagen?

Ik kan niets anders doen dan staren.

Het liefst zou ik nu naar buiten gaan. Met de traplift naar beneden en de deur uit rollen. De ijscowagen van dichtbij bekijken. De bestuurder vragen wat hem bezielt om hier midden in de nacht naartoe te komen. Aan wie verwacht hij op dit tijdstip ijs te verkopen?

Maar voordat ik eindelijk buiten ben, is hij misschien allang weg. Ik kan niet rennen. Eén verkeerde stap kan mijn botten breken, daarom gebruik ik een rolstoel. Voor mij is dat niet bijzonder of zo, maar soms is het wel vervelend dat ik niet zo snel ben als anderen. Dat ik soms hulp moet vragen. Hoewel ik veel vaart kan maken, hoor.

Ik ben geboren met *osteogenesis imperfecta*. Dat zijn pas perfecte woorden voor Scrabble. Weet je wel hoeveel punten die zouden opleveren?

Makkelijker gezegd betekent het dat ik zwakkere botten heb die sneller kunnen breken.

Er zijn gelukkig ook voordelen. Zo mag ik altijd vooraan als er iets leuks is. Zoals een optreden. Terwijl anderen klagen dat ze achter een langer persoon staan en niets kunnen zien. Dat vind ik wel vet.

Ik ben geadopteerd toen ik een baby was, dus ik weet niet of iemand in mijn biologische familie hetzelfde heeft. Maar ik heb me nooit alleen of heel anders gevoeld. Ik heb genoeg vrienden.

Mijn raam beslaat en ik wrijf er met de mouw van mijn pyjama overheen zodat ik weer naar buiten kan kijken. Maar dan deins ik terug. Het lijkt alsof er op mijn raam getekend wordt. Witte bloemen. Ijsbloemen. Achter een laag beslagen glas. Er komen er steeds meer. Zo voor mijn neus. Terwijl ik niemand zie die de tekeningen maakt.

Ik wil weer naar voren gaan om ze weg te vegen, maar midden op het raam, tussen de bloemen in, verschijnt een letter. En nog één. En nog meer. Pas wanneer alle letters zijn verschenen, begrijp ik wat er staat. Het is een vraag.

WIL JE EEN IJSJE?

Wat? Mijn hart begint sneller te kloppen. Wie doet dit?

Licht schijnt feller door het raam, en vanuit mijn ooghoek zie ik iets bewegen op de muur achter mijn bed. Er verschijnt een tekening. Ademloos blijf ik ernaar kijken. De vorm verandert

langzaam in een hand. Lange vingers. Nagels. Een klauw. Hij wenkt me.

Kippenvel loopt van mijn nek naar mijn armen, en ik wil meteen weer veilig mijn bed instappen. De deken over mijn hoofd heen trekken. Doen alsof dit niet echt gebeurt.

Toch tuur ik nog een keer naar buiten, nadat ik weer over het raam heb geveegd. De letters en ijsbloemen zijn verdwenen, maar de ijscowagen staat er nog steeds, midden in de dikke laag sneeuw. Het melodietje klinkt nog iets harder. Doordringender. Het dreunt door in mijn hele lichaam en hoofd.

En dan zie ik van links iemand aan komen lopen. Mijn ogen gaan wagenwijd open wanneer ik zie wie het is. Etiënne! Mijn buurjongen.

Het voelt alsof mijn keel wordt dichtgeknepen.

Wat doet hij buiten?

Ik zie hoe Etiënne voor de kar gaat staan. Handen bewegen boven de bakken ijs, lange, slanke handen, met hele lange vingers en superlange nagels.

Brrr...

Dan pas valt me op dat Etiënne daar in zijn pyjama staat, met kaplaarzen aan. Hij pakt het ijsje aan dat hem wordt voorgehouden en begint eraan te likken.

Iets zegt me dat dit niet goed is. *Etiënne!* wil ik schreeuwen. Maar in plaats van dat de woorden hardop naar buiten komen, blaas ik alleen mijn adem op het raam.

Etiënne loopt niet weg. Hij staat daar gewoon. Doodstil. Met

zijn rug naar me toe. Een deurtje aan de achterkant van de ijscowagen gaat open. Etiënne komt in beweging en loopt naar binnen. Dan valt de deur achter hem dicht, gaat het licht uit en stopt het muziekje. De ijscowagen keert om en rijdt in één rechte lijn de straat uit, terwijl de sneeuw in een paar seconden smelt tot er niets meer van over is.

De ijscowagen is verdwenen.

De sneeuw is verdwenen.

En Etiënne ook.

Ik parkeer mijn wagen voor de ingang, ga naar binnen en schaats naar beneden.

‘Is alles vlot gegaan?’ vraag ik aan mijn drie nichtjes, die de jongen hebben opgevangen.

Twee van hen knikken.

‘Eh...’ begint er een.

‘Niet zo vlot dus?’ Ik snuif. ‘Wat is er?’ Doordringend kijk ik mijn nicht aan. ‘Zeg het maar. Stribbelde hij tegen?’

Dat zou niet moeten. Hij hoort gewillig mee te gaan. Het ijs zorgt ervoor dat alles vanzelf gaat. Moet ik de ingrediënten nog een keer testen? Is er iets misgegaan? Dat mag niet gebeuren. Niet nu. We zijn er bijna, dat weet ik zeker.

‘We... eh...’ Met haar ogen zoekt ze hulp bij haar zussen. Maar die doen alsof hun neus bloedt. ‘Nee, laat maar.’ Ze perst

er een glimlach uit. ‘Er is niks aan de hand. Alles verloopt prima.’

Ik sla mijn armen over elkaar en trek mijn wenkbrauw op.

‘Heus,’ gaat ze verder. ‘Het gaat precies zoals het moet gaan.’

Samen verdwijnen ze uit het zicht. Tegelijkertijd landt er een lauwe druppel op mijn wang. Ik veeg hem weg en kijk omhoog. Het ijsplafond smelt. Dit kunnen we niet hebben. We moeten sneller zijn. We hebben geen tijd meer.

Ik schaats naar mijn bureau, controleer mijn notities.

Het gaat niet vlug genoeg. Ik moet meer kinderen hebben. Alle kinderen uit Oosterdonk.

Totdat we hém hebben.

EEN MYSTERIE IN OOSTERDONK

De hele nacht lig ik te woelen in mijn bed. Bang om opnieuw die klauw op de muur te zien. De tekst die op het raam verscheen. De ijsbloemen.

Het moet een nachtmerrie zijn geweest. Ik moet het verzonnen hebben dat er om middernacht een ijscowagen de straat in reed en dat Etiënne is meegenomen.

Ik adem diep in en uit.

Het zou wel inspiratie kunnen zijn voor een boek. Mam zegt altijd dat ik moet stoppen met het bedenken van griezelverhalen en mensen daarmee bang maken. Ze vindt het stom. Maar ik doe dit al zo lang als ik me kan herinneren. Ik lees ze voor aan mijn vrienden Ruben en Kellen. En soms aan mijn buurmeisje, Sophie. En aan Etiënne. Zij vinden dat ik later schrijver moet worden.

Over mijn schouder kijk ik naar mijn boekenkast, rechts naast de deur. Er staan meerdere boeken tussen van Kippenvel, Horrorland en Horrorzone. Ik lees echt alleen maar enge boeken. En ooit... staat er één van mij tussen. Dan worden al die schrijvers mijn collega's. Ik glim van trots bij het idee.

Ik bedoel, misschien is het nu nog niet zover, maar ik weet gewoon dat het me gaat lukken. Misschien gaat mijn eerste boek wel over een ijscowagen die midden in de nacht kinderen wekt met een vrolijk muziekje. Misschien lokt hij ze wel mee naar een geheime plek en worden ze nooit meer teruggevonden.

Dat zou cool zijn.

Fel zonlicht schijnt door een spleet tussen de gordijnen in mijn ogen. Ik knipper en draai me om.

Blijkbaar ben ik toch weer in slaap gevallen.

Ik kijk op mijn wekker. Acht uur. Gelukkig is het zaterdag en hoef ik vandaag nergens naartoe. Opnieuw doe ik mijn ogen dicht. Ik wil echt nog wel een uurtje slapen. Maar na een paar minuten geef ik het op. Het lukt me niet.

Terwijl ik rechtop ga zitten in bed, hoor ik voetstappen op de gang.

'Mam?' roep ik.

Bijna meteen gaat mijn slaapkamerdeur open.

'Hé, ben je al wakker, lieverd?' vraagt mam met een vrolijk gezicht. 'Heb je lekker geslapen?'

Ze heeft haar badjas nog aan.

‘Ja hoor,’ antwoord ik automatisch. ‘Eh... Heb jij vannacht iets gehoord?’ vraag ik. ‘Buiten?’

‘Buiten? Wat moet daar dan zijn geweest?’ Aan haar gezicht te zien heeft ze geen idee waar ik het over heb.

‘Eh...’ stamel ik, opeens met een mond vol tanden. ‘Ik hoorde... Ik...’

Mam glimlacht. ‘Het was waarschijnlijk gewoon iemand die de hond uitliet,’ verklaart ze. ‘Of je hebt weer heel levendig gedroomd.’ Ze trekt haar wenkbrauw op.

Aan haar blik zie ik precies waar ze aan denkt. Aan die vorige keer, een jaar geleden, dat ik ook zei dat ik ’s nachts iets had gehoord. Ik wist zeker dat er iemand in huis rondsloop. Misschien een inbreker. Ik was wakker geworden van voetstappen op de trap en langs mijn slaapkamer, maar natuurlijk geloofde niemand me. Niemand had iets gehoord of gezien.

Ik wil vertellen over de ijscowagen, het muziekje en... Etiënne. Maar dan bedenk ik dat ze gelijk moet hebben. Het was vast een droom. Net als de vorige keer.

‘Of is dit het begin van weer een spannend verhaal?’ Mam lacht. Niet bemoedigend. Eerder spottend.

Leroy ook met zijn verhalen...

Ik besluit mijn mond te houden.

Mam zucht. ‘Nou, kom je zo ontbijten? Ik ga wentelteefjes maken.’

Onbewust gaan mijn mondhoeken omhoog. Ik ben gek op wentelteefjes.

Voordat ik naar beneden ga, zet ik mijn computer aan. Ik maak aantekeningen van mijn nachtmerrie. Die kan ik straks gebruiken als ik echt aan mijn boek ga beginnen, want inmiddels weet ik dat dit een spannend verhaal kan worden. Ik wil het boek openen met een paar kinderen die midden in de nacht naar de ijscowagen lopen en de volgende dag vermist zijn. Een mysterie in Oosterdonk.

Na een paar minuten heb ik drie bladzijdes vol aantekeningen en ideeën.

Ik rol naar de rolstoellift die naast de trap is gebouwd en druk op de knop om het deurtje open te doen. Ik ruik de verse wentelteefjes al vanaf de overloop. Het water loopt me in de mond.

Tijdens het ontbijt komt pap thuis van zijn nachtdienst. Hij is neurochirurg. Vorig jaar mocht hij bij mij in de klas tijdens beroependag alles over zijn werk vertellen. Iedereen vond het heel vet dat hij hersenen opereert. Maar hij doet natuurlijk nog veel meer.

‘Goedemorgen, lieverd.’ Mam geeft hem een kus en loopt naar de keuken om de vers gezette koffie voor hem in te schenken. ‘Hoe was je dienst?’

Pap werkt af en toe ’s nachts omdat er dan spoedeisende operaties gedaan moeten worden. Hij werkt in een klein ziekenhuis in een dorp een uur hiervandaan. Hier in Oosterdonk was er geen plek, en in het ziekenhuis waar hij werkt hadden ze echt iemand zoals hij nodig. Hij redt levens!

‘Het was rustig,’ vertelt pap en hij aait over mijn haar. ‘En hoe was het hier? Iedereen lekker geslapen?’

Mam knikt en neemt een hap van haar wentelteefje.

Wanneer pap zijn eten en koffie op heeft, gaapt hij en rekt hij zich uit. ‘Zo, ik denk dat het tijd is om naar bed te gaan.’ Hij geeft mam een zoen op haar hoofd en loopt dan naar mij. Zijn warme handen legt hij op mijn schouders. ‘Ga je vandaag nog iets leuks doen?’

Ik knik. ‘Straks komen Ruben en Kellen.’

Pap glimlacht. ‘Dat is gezellig. Veel plezier.’

Als hij naar de gang loopt, roept hij nog: ‘Tot over een paar uurtjes!’

Ik help mam mee met het afruimen van de tafel terwijl pap onder de douche staat. Wanneer hij roept dat hij klaar is, ga ik de badkamer in.

Eenmaal aangekleed kijk ik weer uit mijn slaapkamerraam. Naar de plek waar in mijn droom vannacht de ijscowagen stond. En dan zie ik Ruben en Kellen aan komen lopen. Ze begroeten mijn buurmeisje, Sophie. Die zit ook bij ons op school.

Bijna iedereen kent elkaar in onze straat. Alle kinderen zijn ongeveer even oud en het grootste deel zit op dezelfde school. Dat is best wel fijn, want wanneer het lekker weer is, is er altijd wel iemand buiten om mee te spelen.

‘Hoi, Leroy!’ zegt Ruben wanneer hij mijn kamer binnenstapt.

‘Hé,’ zegt Kellen.

Ik draai me naar hen om. In plaats van gewoon ‘Hoi’ te zeggen, begin ik meteen over vannacht. ‘Ik heb zo’n rare droom gehad.’

‘Waarover?’ vraagt Kellen.

‘Een ijscowagen die midden in de nacht de straat in reed!’ roep ik enthousiast uit, en meteen bedenk ik dat ik wat zachter moet praten, anders maak ik pap nog wakker. ‘En hij nam Etiënne mee,’ voeg ik toe.

Kellen glimlacht. ‘Klinkt als een nachtmerrie. Vooral voor Etiënne, haha.’

‘Ik ga er een boek over schrijven,’ besluit ik, en Ruben knikt bemoedigend.

Ruben en Kellen zijn directe burens van elkaar. Ze wonen aan het begin van de straat.

‘Het is lekker weer vandaag,’ Kellen kijkt uit het raam. ‘Wat zullen we gaan doen?’

Zelf ben ik meer van de winter dan van de zomer. Ik kan echt genieten van dikke lagen sneeuw en van kou. Hoe kouder, hoe beter.

Net zoals in mijn droom. IJs- en ijskoud.

‘Willen jullie eerst mijn ideeën lezen voor mijn boek?’ vraag ik en ik gebaar naar mijn computer. ‘En daarna naar buiten?’

Etiënne is vast in het park aan het voetballen. Daar is hij altijd te vinden. Dan kan ik hem meteen alles vertellen over die rare nachtmerrie.

RUBEN VONK

• **W**at ga jij eigenlijk doen in de zomervakantie?’ vraagt Kellen wanneer we buiten zijn. ‘Ik ga in de laatste twee weken naar Portugal met mijn ouders.’

Ik zucht. Kellen gaat weg, Ruben gaat naar Spanje, Sophie naar Kroatië, en wij blijven dit jaar gewoon in het saaie Oosterdonk. Joepie.

Dan haal ik mijn schouders op. ‘Deze vakantie slaan we over,’ mompel ik. ‘Pap wil sparen voor een camper, zodat we vanaf volgend jaar daarmee weg kunnen. Maar daar hebben we nu dus helemaal niks aan. Geen vakantie voor ons.’

‘Wilde Sophie niet mee naar buiten?’ wil Ruben weten.

‘Die moet zo naar pianoles,’ antwoord ik.

We stoppen bij het voetbalveldje. Nu het echt volop zomer is, is het hier superdruk. Bijna alle kinderen uit de wijk spelen

hier. Ik zie allemaal bekende gezichten. Maar de enige die ik hier echt had verwacht, is Etiënne.

In gedachten zie ik hem weer lopen, in zijn pyjama en kaplaarzen. Dwars door de sneeuw.

En toen ineens... poef... verdwenen.

Het blijft een gekke droom. Perfect voor een griezelboek.

Ik grijns bij het idee.

Wanneer we wel uitgekeken zijn op de potjes voetbal die we hebben gezien, zegt Kellen opeens dat hij moet gaan. Hij heeft een berichtje van zijn moeder gehad. Ze wil dat hij ergens mee komt helpen.

‘Ik moet vast weer op de baby passen,’ zegt hij.

Kellen heeft een zusje van zes maanden. Zijn oudere zus past vaker op, maar op zaterdag is ze altijd naar balletles.

‘Stuur me een stukje van je boek wanneer je bent begonnen met schrijven,’ zegt hij. ‘Jou kennende zal het vast weer heel spannend worden.’

We gaan verder het park in voor Rubens favoriete bezigheid: insecten verzamelen en observeren. Ruben weet echt alles over welk insect dan ook. Met Rubens telefoon film ik voor zijn YouTube-kanaal. Hij heeft al duizend volgers en krijgt altijd veel leuke reacties op school en in de buurt. Sommigen noemen hem al Ruben Vonk!

Ruben verzamelt vooral zachte insecten, zoals hij ze noemt. Rupsen, larven en spinnen. Bij de laatste soort lopen de